

USNESENÍ

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Jitky Zavřelové a soudců Olgy Stránské a Mgr. Tomáše Kocourka, Ph.D., ve věci

žalobce: **B. C., o. s.,**
IČO: x,
se sídlem X,

proti
žalovanému: **Zastupitelstvo města Buštěhrad,**
se sídlem Revoluční 4/1, 273 43 Buštěhrad,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 6. 2015, č. j. 1101/2015,

takto:

- I. Žaloba se odmítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. Žalobci se ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí vrací soudní poplatek ve výši 3.000 Kč.**

Odůvodnění:

- 1 Žalobce se žalobou, doručenou Krajskému soudu v Praze dne 19. 12. 2015, podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), domáhá zrušení rozhodnutí uvedeného v záhlaví, jímž žalovaný usnesením č. 14 ze dne 24. 6. 2015 povolil paní D. D. a paní I. Š. jakožto stavebníkům výjimku ze stavební uzávěry ve vztahu k pozemkům parc. č. xx v katastrálním území B. (stejně jako všechny nemovité věci dále v tomto rozsudku uváděné) pro záměr „odstavná parkovací plocha“ (dále jen „výjimka ze stavební uzávěry“). Územní opatření o stavební uzávěře č. 1/2015/OOP bylo vydáno usnesením žalovaného dne 26. 5. 2015 a vztahuje se na plochy s využitím určeným územním plánem města Buštěhrad jako „průmyslová výroba a sklady“ (dále jen „stavební uzávěra“).
- 2 Žalobce uvedl, že je účastníkem územního řízení ve věci změny využití pozemků parc. č. x a parc. č. x pro odstavné parkovací plochy a umístění stavby přízemního provozního objektu o půdorysných rozměrech 6 x 10 metrů, včetně připojení na stávající inženýrské sítě, retenční a zasakovací šachty, nepropustné jímky na vyvážení, areálového osvětlení a oplocení na těchto pozemcích. V této věci již bylo dne 19. 10. 2015 Magistrátem města Kladna, odborem výstavby, vydáno prvostupňové rozhodnutí pod č. j. OV/3287/14-17/Pol, proti němuž se žalobce odvolal.
- 3 Žalobce dále objasnil, že jeho konání je vedeno snahou chránit přírodu a krajinu,

veřejné zdraví a životní prostředí, které mohou být stavbou odstavné parkovací plochy poškozeny. Podle žalobce vzniká v posledních několika letech v okolí letiště Václava Havla legální či nelegální cestou celá řada podobných odstavných parkovišť (což je reakcí na skutečnost, že na letiště lze veřejnou dopravou dojet jen s obtížemi a ceny parkování v areálu letiště jsou vysoké). Obyvatelé okolí takových parkovišť obvykle trpí nepřetržitým automobilovým provozem a řadou dalších negativních vlivů (např. exhalace, hluk).

- 4 Žalobce nejprve namítl, že napadená výjimka ze stavební uzávěry je v rozporu s § 99 odst. 3 zákona č. 183/2006, o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“), neboť podle tohoto ustanovení může být výjimka ze stavební uzávěry povolena pouze v případě, že neohrožuje účel sledovaný stavební uzávěrou. Podle žalobce je však zřejmé, že tato výjimka je se stavební uzávěrou v příkrém rozporu a naopak účel stavební uzávěry maří, přičemž žalovaný neprokázal opak. Na pozemcích parc. č. x a x se v minulosti nacházel stavební dvůr využívaný k výstavbě přilehlé rychlostní silnice, kde byla parkována a opravována stavební auta a skladovaly se zde pohonné hmoty. Poté se pozemky využívaly jako nelegální parkoviště, nevybavené odlučovači ani kanalizací, kde auta stála přímo na zeleni nebo na udusané zemi. Žalobce má za to, že uvedené pozemky trpí starou ekologickou zátěží, avšak nikdy nedošlo k žádnému průzkumu, zda není lokalita kontaminována. Z čl. 6.2 stavební uzávěry se přitom podává, že jejím cílem je vyloučit realizaci záměrů, které by mohly ještě více zatížit životní prostředí a omezit obytně rezidenční charakter města, aniž by byly připravovaným územním plánem vytvořeny podmínky pro ochranu území před negativními vlivy záměrů na území, zejména aniž by bylo provedeno posouzení vlivů územního plánu na udržitelný rozvoj území, jehož součástí je také vyhodnocení vlivů na životní prostředí. Žalovaný tedy postupoval v rozporu s touto premisou, jestliže stavební uzávěru vydal dne 26. 5. 2015 a již dne 30. 6. 2015 z ní vydal – nijak neodůvodněnou – výjimku, která umožňuje v daném území parkování stovek vozidel a výstavbu příslušné infrastruktury, a to bez posouzení vlivů na životní prostředí. Tím zasáhl do veřejných subjektivních práv členů žalobce, kteří se už v roce 2011 sdružili právě za účelem boje proti nelegálním velkokapacitním parkovištím.
- 5 Dále žalobce namítl, že rozhodnutí o povolení výjimky musí splňovat náležitosti ve smyslu § 68 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), tedy obsahovat výrok, odůvodnění a poučení. Odůvodnění má přitom poskytovat skutkovou a právní oporu výroku rozhodnutí a především z něj musí být zřejmé, proč správní orgán rozhodl tak, jak rozhodl. Jeho absence v napadeném rozhodnutí nemůže obstát, tím spíše pokud rozhodnutí představuje tak závažný zásah do veřejného zájmu, jako je tomu v dané věci.
- 6 Konečně žalobce namítl, že napadené rozhodnutí je výrazem nepředvídatelnosti regulace v daném území a nerovnosti individuálních zájmů fyzických a právnických osob (zejména, ale nejen vlastníků nemovitostí). Udělení výjimky ze stavební uzávěry v jednotlivém případě je nepřiměřené, diskriminační a zasahuje do veřejných subjektivních práv celé řady osob včetně žalobce.
- 7 Žalobce přitom své první podání (žalobu) označil jako návrh na zrušení opatření obecné povahy. Jelikož však soud neshledal, že by napadený akt byl opatřením obecné povahy, posoudil podání podle jeho obsahu jako žalobu proti rozhodnutí správního orgánu ve smyslu § 65 a násl. s. ř. s. a usnesením ze dne 25. 2. 2015, č. j. 45 A 13/2016

- 22, žalobce vyzval k doplnění žaloby o tvrzení, že byl napadeným rozhodnutím zkrácen na svých subjektivních veřejných právech, a o tvrzení, že byl účastníkem řízení, v němž bylo toto rozhodnutí vydáno.
- 8 V dalším podání žalobce polemizoval s názorem zdejšího soudu vyjádřeným v citovaném usnesení a uvedl, že má nadále za to, že je napadený akt opatřením obecné povahy. K výzvě soudu nicméně doplnil žalobce žalobu o tvrzení, že byl dotčen na svých procesních právech tím, že nebyl účastníkem řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí, ač jím být měl. Jakožto občanské sdružení má žalobce ve smyslu § 70 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o ochraně přírody a krajiny“), podánu žádost o informace v obvodu stavebního úřadu Magistrátu města Kladna mj. pro všechna řízení o povolování územních opatření podle § 97 stavebního zákona a výjimek podle § 99 stavebního zákona, má-li probíhat výstavba parkování a odstavných ploch a inženýrských sítí a liniových staveb s nimi souvisejícími. Podle § 70 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny může žalobce do osmi dnů od sdělení informace o zahájení řízení oznámit, že se jej účastní. Vztah § 97 – 99 stavebního zákona a § 70 odst. 3 zákona o ochraně přírody a krajiny dosud nebyl judikaturou vyjasněn, avšak podle judikatury Nejvyššího správního soudu je na místě vykládat § 70 zákona o ochraně přírody a krajiny široce. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 8. 2010, č. j. 9 As 63/2010 – 111, představuje § 70 zákona o přírodě ochrany a krajiny *lex specialis* týkající se účastenství v řízení, a je tedy třeba vždy zkoumat, zda mohou být v příslušném řízení podle stavebního zákona dotčeny zájmy ochrany přírody a krajiny. Podle rozsudku téhož soudu ze dne 4. 5. 2011, č. j. 7 As 2/2011 – 52, nepřipadá aplikace § 70 zákona o ochraně přírody a krajiny v úvahu pouze v případě, že je zde jiný – rovněž speciální – právní předpis, který účast spolku ve smyslu § 70 uvedeného zákona výslovně vylučuje. Konečně v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 6. 2011, č. j. 1 As 6/2011 – 347, ve kterém se soud zabýval účastí spolku ve stavebním řízení podle § 109 stavebního zákona, uvedl, že taxativní výčet účastníků v tomto ustanovení uvedený vylučuje sice aplikaci obecných ustanovení upravujících účastenství v řízení (§ 27 a násl. správního řádu), avšak nikoli aplikaci § 70 zákona o ochraně přírody a krajiny jakožto *lex specialis*. Z citované judikatury žalobce dovozuje, že z řízení o udělení výjimky ze stavební uzávěry podle § 99 stavebního zákona (které taxativně vymezený okruh účastníků nemá) nelze vyloučit spolky založené za účelem ochrany přírody a krajiny. Žalobce proto měl být účastníkem řízení o výjimce a to, že jej žalovaný opominul, představuje zásah do jeho procesních práv. Dále byl žalobce dotčen na svých hmotných právech tím, že – jak již poukázal ve svém prvním podání – byla vydána výjimka ze stavební uzávěry, která je v rozporu s účelem stavební uzávěry a zcela jej maří.
- 9 Pokud jde o žalovaného, soud předesílá, že v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu náleží procesní postavení žalovaného správnímu orgánu, který napadené rozhodnutí vydal. Jelikož napadené rozhodnutí vydalo Zastupitelstvo města Buštěhrad, a to při výkonu přenesené působnosti (§ 99 odst. 3 stavebního zákona), náleží postavení žalovaného Zastupitelstvu města Buštěhrad, nikoliv městu Buštěhrad (§ 67 s. ř. s.); srov. například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 8. 2017,

- č. j. 9 As 6/2017-113. Soud proto jako s žalovaným jedná se Zastupitelstvem města Buštěhrad, byť žalobce jako žalovaného označil město Buštěhrad. Protože soud k vyjádření k žalobě vyzval původně ve shodě s jeho označením v žalobě město Buštěhrad, které se k věci dne 19. 12. 2016 vyjádřilo, vyzval soud dne 18. 10. 2017 ještě i Zastupitelstvo města Buštěhrad, aby se k věci též vyjádřilo, s tím, že může postupovat též tak, že se ztotožní s vyjádřením města Buštěhrad, které soud již obdržel, a plně na ně odkázat, přičemž soud bude toto vyjádření považovat za vyjádření Zastupitelstva města Buštěhrad. Dne 16. 11. 2017 sdělilo Zastupitelstvo města Buštěhrad, že se s vyjádřením města Buštěhrad plně ztotožňuje. Vyjádření města Buštěhrad, které bude následně rekapitulováno, je proto považováno (a také tak označováno) za vyjádření žalovaného.
- 10 Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že se neztotožňuje s názorem žalobce, že by výjimky ze stavební uzávěry měly být povolovány ve formě opatření obecné povahy. Odkázal na výklad Ministerstva pro místní rozvoj, zveřejněný na jeho internetových stránkách, podle nějž se výjimky povolují formou správního rozhodnutí, tato výjimka nemusí být projednána s dotčenými orgány a mimo žadatele jí nejsou dotčeny žádné další osoby. Vlastníci sousedních nemovitostí, dotčené orgány a případné další osoby mohou být účastníky dalších navazujících řízení, kde mohou hájit svá práva. Podle přesvědčení žalovaného tedy není žalobce v dané věci vůbec aktivně legitimován.
 - 11 Pokud by však soud dospěl k závěru, že aktivní legitimace žalobce je dána, a o žalobě rozhodoval věcně, uvedl žalovaný, že výjimku ze stavební uzávěry schválil s ohledem na to, že udržitelný rozvoj v obci spočívá ve vyváženém vztahu podmínek pro příznivé životní prostředí, pro hospodářský rozvoj a pro soudržnost společenství obyvatel území, který uspokojí potřeby současné generace, aniž by ohrožoval podmínky života generací budoucích. Pozemky parc. č. x a x jsou v katastru nemovitostí vedeny pro způsob využití „jiná plocha“, těsně přiléhají k dálnici a od okraje městské zástavby jsou vzdáleny přibližně 400 metrů; žalovaný neshledal ani s ohledem na výše uvedené vůdčí ideje územního plánu důvod pro neudělení výjimky. Žalovaný také není povinen – jak se mylně domnívá žalobce – předkládat „důkaz opaku“ k tvrzení, že výjimka ze stavební uzávěry ohrožuje její účel.
 - 12 Žalovaný souhlasil s tvrzením žalobce, že pozemky zřejmě trpí starou ekologickou zátěží, avšak odmítl přesvědčení žalobce, že byl pro schválení výjimky ze stavební uzávěry povinen zpracovat průzkum kontaminace pozemků, geologický průzkum a lokalitu sanovat a rekultivovat včetně podzemních vod. Bude-li potřeba některé z výše uvedených kroků učinit, stanoví tuto povinnost stavebníkovi stavební úřad.
 - 13 Žalobce v replice opětovně polemizoval s náhledem zdejšího soudu vysloveným v usnesení ze dne 25. 2. 2015, č. j. 45 A 13/2016 – 22, neboť má za to, že se jedná o opatření obecné povahy, Dále žalobce zopakoval své přesvědčení, že udělená výjimka je v rozporu s účelem stavební uzávěry, přičemž žalovaný nepředložil důkaz opaku. Napadený akt není vůbec odůvodněn a žalovaným ve vyjádření k žalobě prezentované odůvodnění výjimky je nepřezkoumatelné a nehodnové.
 - 14 Před vlastním posouzením věci pokládá soud za vhodné zopakovat závěr, který vyslovil již v usnesení ze dne 25. 2. 2015, č. j. 45 A 13/2016 – 22, a s kterým žalobce v dalších podáních polemizoval. Žalobou napadené rozhodnutí o povolení výjimky ze stavební uzávěry je správním rozhodnutím a nikoli opatřením obecné povahy. Opatřením obecné povahy v materiálním slova smyslu (právě materiální pojmání této

formy činnosti orgánů veřejné správy se judikatorně prosadilo na úkor formálního pojetí – srov. nálezn Ústavního soudu ze dne 19. 11. 2008, sp. zn. Pl. ÚS 14/07, a navazující judikaturu Nejvyššího správního soudu) je obecně takový akt orgánu veřejné správy, který je právně závazný (je zaměřen na vyvolání právních následků – vznik, změnu či zánik práv nebo povinností), je adresován vně veřejné správy (nejedná se o akt interní) a reguluje právní vztahy s konkrétním předmětem vůči neurčitému okruhu osob. Rozhodnutí je oproti tomu jednostranný správní úkon, kterým vykonavatel veřejné správy v konkrétním případě řeší právní poměry jmenovitě určených osob. Jedná se tedy o jednostranný autoritativní výrok o právech nebo povinnostech nepodřízených subjektů (rozhodnutí má tedy vnější působnost), který je právně závazný a který se týká konkrétní věci a konkrétních (zásadně jmenovitě určených) subjektů, jimž je akt určen. Odlišnost opatření obecné povahy (tzv. abstraktně-konkrétní akt, který je konkrétní co do předmětu, ale abstraktní, pokud jde o okruh adresátů) a rozhodnutí (tzv. konkrétní akt, který je konkrétní co do předmětu a konkrétní, pokud jde o okruh adresátů) je tedy zřejmá.

- 15 Ustanovení § 99 stavebního zákona jednoznačně stanoví, v jaké formě se vydává výjimka z omezení nebo zákazu stavební činnosti podle územního opatření o stavební uzávěře. Působnost správního řádu není v daném případě vyloučena, stavební zákon nestanoví jiný (speciální) postup. Výjimka ze stavební uzávěry má povahu přiznání veřejného subjektivního práva, tzn. práva konat za určitých podmínek jinak, než jak předpokládá vydané územní opatření o stavební uzávěře. Rozhodnutí o přiznání takového práva je předpokladem, resp. jedním z předpokladů, např. pro umístění stavby, které stavební uzávěra vylučuje. Rada obce (případně zastupitelstvo) v těchto případech rozhoduje o změně určitého právního stavu. Rozhodnutí o výjimce tedy zakládá konkrétní veřejné subjektivní právo spočívající v možnosti konat na stanovených pozemcích jinak, než jak předpokládá územní opatření o stavební uzávěře. Rozhodnutí se vydává na žádost konkrétní osoby a týká se konkrétních pozemků a konkrétního záměru. Lze proto konstatovat, že v případě rozhodnutí o výjimce ze stavební uzávěry jsou splněny dva znaky správního rozhodnutí (konkrétnost předmětu a konkrétnost adresátů). Nadto sám stavební zákon (viz § 99 odst. 3 věta druhá) stanoví, že proti rozhodnutí o výjimce se nelze odvolat. Výjimka ze stavební uzávěry se vydává ve správním řízení podle části druhé a třetí správního řádu, tzn., že jde o postup, v němž správní orgán vydává konstitutivní správní rozhodnutí. Napadený správní tedy není opatřením obecné povahy, nýbrž rozhodnutím, tedy individuálním správním aktem.
- 16 Vzhledem k totožným obsahovým náležitostem žaloby dle § 565 s. ř. s. a návrhu dle § 101a s. ř. s. neshledal soud důvod pro odmítnutí návrhu jen proto, že jej žalobce právně kvalifikoval jako návrh na zrušení opatření obecné povahy a předmět řízení kvalifikoval jako opatření obecné povahy, ačkoliv ve skutečnosti jde o správní rozhodnutí a soudně ho lze napadnout jen žalobou proti rozhodnutí správního orgánu. Soud je vázán jen vymezením předmětu řízení a žalobním návrhem (petitem), nikoliv právní kvalifikací návrhu. V situaci, kdy žalobce označil předmět řízení (napadený správní akt) a petit, který je shodný pro oba návrhové typy, byl soud

oprávněn po zjištění, že napadený akt je správním rozhodnutím, návrh právně překvalifikovat jako žalobu na zrušení správního rozhodnutí. Naopak nebyl oprávněn návrh odmítnout.

- 17 Soud však dospěl k závěru, že žalobu je třeba odmítnout.
- 18 Podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. nestanoví-li tento zákon jinak, odmítne soud usnesením návrh, který je podle tohoto zákona nepřípustný.
- 19 Podle § 68 písm. e) s. ř. s. je žaloba nepřípustná tehdy, jestliže se domáhá přezkoumání rozhodnutí, které je z přezkoumání podle tohoto nebo zvláštního zákona vyloučeno.
- 20 Podle § 70 písm. a) s. ř. s. jsou ze soudního přezkoumání vyloučeny úkony správního orgánu, které nejsou rozhodnutími.
- 21 Východiskem pro posouzení přípustnosti žaloby je právní názor rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu vyslovený v rozsudku ze dne 30. 7. 2013, č. j. 8 As 8/2011 – 66. V této věci řešil rozšířený senát otázku, zda je možno žalobou ve správním soudnictví napadnout rozhodnutí o povolení výjimky z obecných požadavků na výstavbu. Rozšířený senát dospěl k závěru, že samotné rozhodnutí o povolení výjimky ještě nepředstavuje zásah do veřejných subjektivních práv vlastníka sousedního pozemku, jestliže na rozhodnutí o výjimce navazuje další řízení, neboť teprve navazující rozhodnutí (případně souhlas podle stavebního zákona) vydané v tomto dalším řízení představuje zásah do práv, tedy teprve toto rozhodnutí bude přezkoumatelné ve správním soudnictví, přičemž v režimu § 75 odst. 2 s. ř. s. bude přezkoumatelné i rozhodnutí o výjimce. Samostatný soudní přezkum rozhodnutí o výjimce by pak připadal v úvahu pouze v situaci, pokud by práva plynula přímo z tohoto rozhodnutí, aniž by bylo třeba dalšího rozhodnutí vydaného v jiném správním řízení (např. pokud by na základě výjimky z obecných požadavků na výstavbu stavebník hodlal stavět stavbu nevyžadující stavební povolení ani ohlášení).
- 22 Závěry vyslovené v citovaném rozsudku rozšířeného senátu je třeba aplikovat i v této věci. Napadené rozhodnutí o udělení výjimky ze stavební uzávěry totiž – stejně jako rozhodnutí o výjimce z obecných požadavků na výstavbu – stavebníku nezakládá žádná práva (zejména právo bez dalšího zahájit stavbu záměru), neboť pro realizaci stavby parkoviště je nutné územní rozhodnutí a stavební povolení. Rozhodnutí o udělení výjimky tedy není samo o sobě způsobilé zasáhnout do žalobcových práv. Zásah do jeho práv by mohla zapříčinit až další rozhodnutí vydaná v jiných řízeních podle stavebního zákona. Jak přitom soud zjistil z listin přiložených k žalobě, územní řízení ve věci již probíhá (prvostupňové rozhodnutí vydal Magistrát města Kladna dne 19. 10. 2015 pod č. j. OV/3287/14-17/Pol a sp. zn. Výst./3287/14/Pol/328, přičemž žalobce byl účastníkem řízení). Své výhrady vztahující se k rozporu udělené výjimky s deklarovaným účelem a smyslem stavební uzávěry tak žalobce mohl (resp. může, probíhá-li řízení dosud) uplatnit již ve správním řízení a poté s ohledem na § 75 odst. 2 s. ř. s. při soudním přezkumu příslušného rozhodnutí (rozhodnutí o umístění stavby). Na napadené rozhodnutí o udělení výjimky ze stavební uzávěry totiž lze pohlížet jako na subsumovaný právní akt, který má podobnou povahu jako závazné stanovisko ve smyslu § 149 odst. 1 správního řádu (byť se od závazného stanoviska odlišuje tím, že je vydáván ve formě rozhodnutí, má z materiálního hlediska obojí povahu závazného podkladového úkonu) a kterým nedochází ke konečnému zásahu do práv žalobce.

Soud tedy uzavírá, že napadené rozhodnutí nepředstavuje samo o sobě zásah do žalobcovy právní sféry, a jako takové nemůže být podrobeno přezkumu ve správním soudnictví (§ 65 odst. 1 s. ř. s.).

- 23 Soud žalobu proto odmítl podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s., ve spojení s § 68 písm. e) s. ř. s. a § 70 písm. a) s. ř. s.
- 24 Protože byla žaloba z výše uvedeného důvodu odmítnuta, nezabýval se soud otázkou aktivní legitimace žalobce. Soud však na okraj poznamenává, že z toho, co žalobce uvedl v žalobě, plyne, že žalobce odvozuje svou žalobní legitimaci mj. z toho, že měl být účastníkem řízení o udělení výjimky žalovaným, neboť má u Magistrátu města Kladna podánu žádost ve smyslu § 70 zákona o ochraně přírody a krajiny mj. pro všechna řízení o povolování územních opatření podle § 97 stavebního zákona a výjimek podle § 99 stavebního zákona, má-li probíhat výstavba parkovacích a odstavných ploch a inženýrských sítí a liniových staveb s nimi souvisejících. Rozhodnutí o udělení výjimky ze stavební uzávěry však vydává rada obce, resp. zastupitelstvo obce, není-li rada volena. Žádost podaná u Magistrátu města Kladna (tedy u jiného orgánu, než před kterým se řízení vede) tedy v dané věci nemá za následek povinnost žalovaného informovat žalobce o probíhajícím řízení.
- 25 O nákladech soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 3 s. ř. s. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li žaloba odmítnuta. Vzhledem k tomu, že žaloba byla odmítnuta, soud ve smyslu ustanovení § 10 odst. 3 věty poslední zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů, vrátil žalobci zaplacený soudní poplatek ve výši 3.000 Kč. Soudní poplatek bude žalobci vrácen do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Mgr. Jitka Zavřelová, v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost:
B. K.